

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Epistola Cyrilli archiepiscopi Alexandriae, ad Ioannem Antiochenum
episcopum, missa per Paulum episcopum Emesae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

ANNO
CHRISTI
431.

Ὁ χαριστήσωμεν οὐκ ἄλλο ἢ ἡμᾶς ἐν-
δοξοποιήσαντι λόγῳ νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ
εἰς τὸν αἰῶνα τῆς αἰώνων. ἀμήν.

Gratias itaque agamus Verbo
propter nos incarnato, nunc &
semper, & in sæcula sæculorum.
Amen.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΥΡΙΛΛΟΥ

ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας πρὸς
Ἰωάννην Ἀντιοχείας, ἐπισκοπεύοντα
διὰ Παύλου ἐπισκόπου Ἐμεσᾶ.

EPISTOLA CYRILLI

archiepiscopi Alexandriae,
ad Ioannem Antiochenum
episcopum, missa per Pau-
lum episcopum Emesæ.

Τῷ κλεῖνῳ μου ἀγαπητῷ ἀδελφῷ
καὶ συλλειτουργῷ Ἰωάννῃ Κύριλλῳ
ἐν κλεῖνῳ χαίρειν.

*Domino meo dilecto fratri &
comministro Iohanni Cyrillus
in Domino salutem.*

ΕΥΦΡΑΙΝΕΣΘΩΣΑΝ

Εὐφραίνεσθε ἀγαλλιάσθε ἢ γῆ· λέ-
λυται γὰρ τὸ μεσότοιχον τῆς φραγμοῦ·
καὶ πέπτωται τὸ λυπούμ· ἔσθλην ἄπασι
ἀνιήρηται ἕσπρος, τῆ πάντων
ἡμῶν σωτήρος Χριστοῦ ταῖς ἐαυτῶν ἐκ-
κλησίαις πλὴν εἰρήνῳ βραβεύσαντες·
κεκληκότων δὲ πρὸς τὸ πρὸ ἡμᾶς ἔσθλην
δυσσεβασίων καὶ θεοφιλεσίων βασι-
λέων· οἱ παρονομήσαντες ἀρε-
στοὺς ζηλωτὰς γενόντες, ἀσφαλῆ μὲν
καὶ ἀκατάσβεστον πλὴν ὁρθῶν ἐν ἰδίαις
ψυχαῖς φυλάττοισι πίστιν, ἔξαιρετον
δὲ ποιούσιν φρονήσιν πλὴν ἕσθλην
τῆς ἀγίων ἐκκλησιῶν· ἵνα διαβόητον
ἔχουσιν εἰς αἰῶνα πλὴν δόξης, καὶ δι-
κλασεσίων δόξω φήνωσι πλὴν ἐαυτῶν
βασιλείαν. οἷς καὶ αὐτὸς ὁ τῆς δυνά-
μεων Χριστοῦ κύριος πλοίστα χεῖ-
ρὸς δίδωμι πλὴν ἀγαθὰ· καὶ δίδωσι μὲν
κατακρατεῖν τῆς ἀδυσσεβασίων, χαρί-
ζεται δὲ τὸ νικᾶν. οὐ γὰρ ἀπὸ διαβό-
ησιν λέγων· ὅτι ζῶ ἐγὼ, λέγει κύ-
ριος, ὅτι τὸν δόξωσάντας με δόξωσω.
ἀφικουμένου τίνων εἰς πλὴν Ἀλεξαν-
δρείαν τῷ κλεῖνῳ μου ἔσθλην θεοφιλεσίου
συλλειτουργῷ ἔσθλην ἀδελφῷ Παύλῳ,

LÆTENTVR cali, & exul-
tet terra. Solutus est enim
medius paries maceriæ, & quod
mœrorem afferebat, conquie-
uit, & omne diffidorum ge-
nus sublatum est, omnium no-
strum saluatore Christo pacem
ecclesiis suis tribuente, reli-
giosissimis autem, Deoque di-
lectissimis imperatoribus no-
stris ad id nos vocantibus: qui
cum auitæ religionis optimi
æmulatores existant, fidem re-
ctam animis suis firmam, im-
motamque custodiunt: quin
& singularem quoque sanctis
ecclesiis curam impendunt, vt
celeberrimam gloriam obti-
neant perpetuam, & regnum
suum florentissimum consti-
tuant: quibus & ipse superna-
rum virtutum Dominus Chri-
stus larga manu impertit bo-
na, datque potiri hostibus, ac
victoriam donat. Non enim
mentitur dicens: *Vivo ego*, 1. Reg. 2.
*dicit Dominus, quia glorifican-
tes me glorificabo.* Cum ita-
que dominus meus religiosif-
simus Paulus comminister &
frater Alexandriam venisset,

C. XXXIV.
Psal. 95.
Ephes. 2.

magna animi voluptate affecti sumus, nec immerito, utpote cum talis vir mediator esset interpositus, & maiores, quam pro viribus, labores adire ausus esset, ut diaboli inuidiam superaret, ac disuncta coniungeret, nostrasque & vestras ecclesias, quæ interuenerant offensionibus sublatis, concordia & pace coronaret. Quibus autem de causis illæ dissidere cœperint, commemorare superuacaneum est. Opportunius autem censeo, si ea sentiamus, de iis loquamur, quæ pacis tempori conueniunt. Oblectati sumus itaque memorati piissimi viri congressu: qui fortasse non parua certamina se obiturum suspicabatur, ut nobis persuaderet, opus esse ut in concordiam & pacem connecterentur ecclesiæ, tollereturque hominum aliter sentientium irrisio, ac diabolicæ improbitatis acies retunderetur. Verum ita nos ad eam rem paratos comperit, ut nullum penitus laborem sustinuerit. Memores enim sumus Saluatoris nostri dicentis: *Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis.* Quin edocti quoque sumus, ut in quotidianis precationibus dicamus: *Domine Deus noster pacem da nobis: omnia enim reddidisti nobis.* Quisquis igitur pacis, quæ a Deo tribuitur, particeps est, nullius boni indigebit. Quod vero ecclesiarum dissensio superflua prorsus & citra vllam iustam causam acciderit, id ex charta, quam dominus meus religiosissimus episcopus Paulus nunc attulit, euidenter cognouimus, quæ irreprensibilem continet fidei confessionem; eamque cum a tua sancti-

θυμηδίας ἐμπεπλήσμεθα, καὶ σφόδρα εἰκότως, ὡς ἀνδρὸς τοιοῦτου μεσιτεύοντος, καὶ τοῖς ὑπὲρ δυνάμιν πόνοις ἐλομῆρου προσομιλεῖν, ἵνα ὁ τῆς διαβόλου νίκησι φθόνον, ἔσωάψῃ τὰ διηρημένα, καὶ τὰ μετὰξὺ διέρρημμένα σκανδαλα φελεῶν, ὁμονοία καὶ εἰρήνῃ σεφανώσῃ τὰς τε παρ' ἡμῶν καὶ τὰς παρ' ὑμῶν ἐκκλησίας. ἵνα μὲν γὰρ διήρωται ἕσπον, φελεῖον εἰπεῖν· χρεῖνα ἢ ὑπολαμβάνω τὰ τῶ τῆς εἰρήνης πρέποντα καιρῶ ἔφρονεῖν καὶ λαλεῖν. ἡδη μὲν τῶν τῆ σωτηρίας τῆς μνημονώδεντος θεοσεβείτου ἀνδρός· ὅς τάχα που καὶ ἀγῶνας ἔξεν οὐ μικροῖς ὑπενόησεν, ἀπαπέδων ἡμαῖς, ὅτι χρεῖ σωάψαι πρὸς εἰρήνῃ τὰς ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ἔφροδῶν ἀφανίσαι γέλωτα, ἀπαμβλυῖναι τε πρὸς τούτω τῆς τῆ διαβόλου δυσροπίας ἢ κένθρον. ἐπιμῶς δὲ οὕτως ἔχοντας ὅτι τούτω κατέλαβεν, ὡς μηδένα πόνον ὑποστῆναι παντελῶς· μεμνήμεθα γὰρ ἔσωτήρος λέγοντος· εἰρήνῃ τῶ ἐμῶ δίδωμι ὑμῖν· εἰρήνῃ τῶ ἐμῶ ἀφίημι ὑμῖν. δεδιδαγμένα δὲ καὶ λέγαν ἐν προσευχαῖς· κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν εἰρήνῃ δὸς ἡμῖν, πάντα γὰρ ἀπέδωκας ἡμῖν, ὥστε εἰ τις ἐν μητέξει γήλοτο τῆς παραθεοῦ προρησμένης εἰρήνης ἀνένδεος ἔσαι παντὸς ἀγαθοῦ. ὅτι ἢ φελεῖη παντελῶς καὶ ἐκ διαφόρμος ἢ τῆ ἐκκλησιῶν διχροσασία γέρονε, νυνὶ μάλις πεπληροφορήμεθα, ἔκ κυρίου μου τῆ θεοσεβείτου Παύλου ὁπισκόπου χαρτίω προκομίσαντος, ἀδιάβλητον ἔχοντα τῆς πίστεως τῆ ὁμολογίαν, καὶ πάντῃ σωπτεταχθαι διαβεβαουμένῃ παρὰ τε τῆ σῆς ὁσιότη-

Ioan. 14.

Isa. 26. secundum lxx.

* ὁσιότη- μίαι

ANNO CHRISTI 431.

ὁσίοπις, καὶ τῆς ἀπόθι θεοφιλεσ-
των Ἐπισκόπων. ἔχῃ ὅπως ἐ συ-
γραφή, καὶ αὐτῆς λέξουσιν ἐνδέχεται
τῆδε ἡμῶν τῆ Ἐπιστολῆ.

Περὶ δὲ τῆς θεοτόκου παρθένου
ὅπως καὶ φρονοδῶν καὶ λέγοντες, πο-
τε ἔχου τῆς ἐνδυσεσθῆσεως τῆ μο-
νοφυοῦς ἡοδ τῆ θεοδ, αἰαγκαίως ἐκ
ἐν παροθένης μέρει, ἀλλ ἐν πληρο-
φορίας εἶδη, ὡς δῶθεν ἐκ τε τῆς
θεῶν γραφῶν, ἐκ τε τῆς ἀραδ-
σεως τῆς ἀγίων πατέρων ἀρειλη-
φότες ἐρήκαμεν, διὰ βραχέων ἐρο-
δῶν, οὐδὲν τὸ σῶλον παροθένης
τῆ τῆς ἀγίων πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ
ἐκτεθείση πῆς. ὡς γὰρ ἔφημεν εἰ-
ρηκότες, πρὸς πᾶσαν ἔξαρκεί καὶ
δυσθεείας γνώσιν, καὶ πάσης αἰρεπ-
κῆς κακοδοξίας ἀποκήρυσιν. ἐροδῶν
δὲ οὐ καταπολμώντες τῆς ἀνεφίκτων,
ἀλλὰ τῆ ὁμολογία τῆς οἰκείας ἀδενείας
ἀποκλείοντες πῆς Ἐπιφύεσθαι βουλο-
δῶν, ἐν οἷς τὰ ἑσῆρ ἀνθεσθον δια-
σκεπόμεθα.

Ὁμολογία
τῆς τῆς ἀγίων
πατέρων Ἐπι-
στολῆς.

Ὁμολογοῦμεν τῆς τῆς κύ-
ελον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν, τῆ ἡὸν τῆ
θεοδ, τῆ μονοφυῆ, θεὸν τέλειον καὶ ἀν-
θεσθον τέλειον ἐκ ψυχῆς λογικῆς, ἐ
σώματος. πρὸ ἀγίων μὲν ἐκ τῆ πα-
θῆς γνηθῆντα καὶ πλὴν θεότητα, ἐπὶ
ἐξάτων δὲ τῆς ἡμερῶν τῆ αὐτὸν δι
ἡμᾶς καὶ διὰ πλὴν ἡμετέρου σωτηρίᾳ
ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου καὶ πλὴν ἀν-
θεσθότητα. ὁμοούσιον τῶ πατρί τῆ
αὐτὸν καὶ πλὴν θεότητα, καὶ ὁμοούσιον
ἡμῶν καὶ τῆ ἀνθεσθότητα. δύο γὰρ φύ-
σεων ἐνωσις γέγονε. διὸ ἕνα Χριστὸν,
ἕνα ἡὸν, ἕνα κύελον ὁμολογοῦμεν.

tate, tum a ceteris quoque reli-
giosissimis episcopis qui illic de-
gunt, compositam assererat :
quam etiam ad verbum huic
nostræ epistolæ inferere placuit.
[habet autem hunc in modum:]

De Virgine autem Dei geni-
trice quomodo sentiamus & lo-
quamur, deque vnigeniti Filii
Dei incarnationis modo, ne-
cessario, non quasi aliquid ad-
iungamus, sed in satisfactionis
forma, vt iam inde ab initio
ex diuinis literis, sanctorum-
que patrum traditione accipi-
mus, breuiter dicemus, nihil
omnino addentes fidei in Ni-
cæa a sanctis patribus exposi-
tæ. Illa namque, vt prius dictum
est a nobis, ad omnem pietatis
cognitionem, omnisque hæreticæ
prauitatis refutationem
sufficit. Dicemus autem non
quasi ea aggrediamur quæ cap-
tum nostrum excedunt; sed
vt propriæ infirmitatis confes-
sione excludamus eos qui nos
adoriri velint, vbi ea confide-
ramus quæ humanam intelli-
gentiam superant.

Confessio
episcopo-
rum orien-
taliū.

Confitemur itaque Domi-
num nostrum Iesum Christum
Filium Dei vnigenitum, Deum
esse perfectum, & hominem
perfectum ex anima rationali
& corpore constitutum; ante
sæcula quidem ex Patre natum
secundum diuinitatem, postre-
mis vero temporibus eundem
ipsum propter nos & propter
nostram salutem ex Maria vir-
gine secundum humanitatem:
eundem Patri consubstantia-
lem secundum diuinitatem, no-
bis item coessentialē secundum

humanitatem. siquidem duarum naturarum facta est vnio: & pro-
pterea vnum Christum, vnum Filium, vnum Dominum confitemur.

Concil. Tom. 6.

R r

Secundum hunc inconfusa unitatis intellectum sanctam Virginem deiparam esse confitemur, propterea quod Deus Verbum incarnatum sit & homo factum, & ex ipso conceptu templum ex illa sumptum sibi vniuerit. Euangelicas autem & apostolicas de Domino voces, scimus theologos alias quidem tamquam ad vnam personam pertinentes, communes facere; alias vero tamquam in duabus naturis diuisim vsurpare: & illas quidem Deo dignas secundum Christi diuinitatem; alias vero humiles secundum illius humanitatem tradere.

Ephes. 4.

Cum has ergo sacras vestras voces legissemus, & nos ipsos quoque non aliter sentire animaduertissemus; (*vnus est enim Dominus, vna fides, & vnum baptisma*) glorificauimus omnium saluatorem Deum, nobis inuicem congratulantes, quod nostræ vestræque ecclesiæ fidem diuinis scripturis, sanctorumque patrum traditionibus congruentem habeant. Quoniam vero comperi, quosdam ex iis, quibus cauillari mos est, instar agrestium vesparum circumstrepere, improbosque sermones contra me eructare, quasi dicerem, sanctum Christi corpus non ex sancta Virgine sumptum, sed e caelo allatum esse, operæ precium ratus sum, pauca hac de re contra illos disserere. O stolidi, & tantum calumniandi periti! quomodo in hanc abducti estis sententiam? quomodo in tantæ insipientiæ morbum incidistis? Intelligere namque plane oportuit, vniuersum fere certamen pro fide a nobis esse susceptum,

κατὰ τὰ ἑνὸς τῆς ἀσυχύτου ἐνώσεως ἐνωσίου ὁμολογησόμεν τὴν ἁγίαν ᾠρθένον θεοτόκον, διὰ τὸ θεὸν λόγον σαρκωθῆναι, καὶ ἐνανθρωπήσαι, καὶ ἔξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ἐνώσει ἑαυτῆς θεὸς ἔξ αὐτῆς ληφθέντα ναόν. τὰς δὲ διαγρηματικὰς καὶ ἀποστολικὰς περὶ τῆς κρείου φωνὰς, ἴσμεν ἐστὶν * θεολόγους ἀνδράς, τὰς μὲν κοινολογούσας, ὡς ἐφ' ἑνὸς προσώπου, τὰς δὲ διαιρουούσας, ὡς ἐπὶ δύο φύσεων· καὶ τὰς μὲν θεοπρεπεῖς καὶ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, τὰς δὲ ταπεινάς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα αὐτοῦ παραδίδόντας.

Ταύταις ἡμῶν ἐντυρόντες ταῖς ἱεραῖς φωναῖς, οὕτω τε καὶ ἑαυτοῖς φρονούσας ἀνέσποντος· εἰς γὰρ κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, ἐδοξασάμεν θεῷ τῷ ὅλων σωτήρι θεῷ, ἀλλήλοις συγχαίροντες, ὅτι ταῖς θεοπνώσεσι γραφαῖς, καὶ τῆ παραδόσει τῆς ἁγίων ἡμῶν πατέρων συμβαίνουσιν ἔχουσι πίστιν αἱ τε παρ' ἡμῶν, καὶ αἱ παρ' ὑμῶν ἐκκλησίαι. ἐπειδὴ δὲ ἐπιδοκίμω τῷ φιλοσοφῶν εἰωθότων ἰναὶς σφηκῶν ἀγέλιαν δίκην περιβομβεῖν, ἔμοχθηροῖς ἐρβιγῶσαι κατ' ἐμοῦ λόγους, ὡς ἔξ οὐρανοῦ κατακομιθεῖν, καὶ ἐκ ἐκ τῆς ἁγίας ᾠρθένου λέγοντος τὸ ἅγιον σῶμα Χριστοῦ, δεῖν ἀπὸ τῆς ὀλίγα περὶ τούτου περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν. ὦ ἀνόητοι, καὶ μόνον εἰδότες τὸ συκοφαντεῖν, πῶς εἰς τὸ τοῦτο ᾠρθῶν ἐχθητε γνώμης, καὶ ἑσώτῃ νεοσοκατε τὴν μαρείαν; ἔδει γὰρ, ἔδει σαφῶς ἐννοεῖν, ὅτι σχεδὸν ἅπας ἡμῶν ὁ περὶ τῆς πίστεως ἀγῶν συγκεκρότηται, διαβε-

ANNO
CHRISTI
431.

Βασιλευσιν, ὅτι θεοτόκος ὄντιν ἡ ἀγία
παρθένη. ἀλλ' εἴπερ ὄξ οὐρανός,
καὶ ἐκ ὄξ αὐτῆς τὸ ἅγιον σῶμα γε-
γενῆσθαι φανερὸν τοῦ πάντων ἡμῶν
σωτῆρος Χριστοῦ. πῶς αὖ ἐπ' νοῦτο
θεοτόκος; ἵνα γὰρ ὄλως τέτοκεν,
εἰ μὴ ὄντιν ἀληθῆς, ὅτι γενήθηκε καὶ
σαρκὰ Ἐμμανουὴλ; καὶ ἄνω-
σαν τῶν πάντων πᾶσι ἐμοῦ πε-
φλυαρηκότας· οὐ γὰρ ψεύδεται λέ-
γων ὁ μακάριος προφήτης Ησαΐας·
ἰδοὺ ἡ παρθένη ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ
πέξεται υἱόν, καὶ καλέσεται, τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ, ὃ ὄντι μεθερ-
μηνεύεται, καθ' ἡμῶν ὁ θεός. ἀλη-
θεύει δὲ πάντως καὶ ὁ ἅγιος Γα-
βριήλ, πρὸς τὴν μακαρίαν παρ-
θένην εἰπὼν· μὴ φοβοῦ Μαριάμ·
εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῶν θεῶν· καὶ
ἰδοὺ συλληψῆς ἐν γαστρὶ, καὶ πέξῃ
υἱόν, καὶ καλέσῃς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰη-
σοῦν· αὐτὸς σώσει τὸ λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ
τῆς ἀμνηστίας ἀπάντων. ὅταν δὲ λέγω-
μεν, ὄξ οὐρανός ἐκ αὐθιγῶν κύ-
εον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οὐχ ὡς
αὐθιγῶν καὶ ὄξ οὐρανός κατενεχθείσης
τῆς ἀγίας αὐτοῦ σαρκός, ἀλλ' ὡς τὰ
φανερὰ, ἐπισημοὶ δὲ μάλλον τῶν δευτε-
σίῳ Παύλῳ, διακεκραγῶσι σαφῶς·
ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκ γῆς, χοϊκός,
ὁ δεύτερος ἀνθρώπος ὄξ οὐρανός.
μεμνήθη δὲ καὶ αὐτοῦ τῆς σωτῆρος
λέγοντος· καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς
οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τῆς οὐρανοῦ
καταβὰς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου· καὶ
τοὶ γενήθησαν κατὰ σαρκὰ, κατὰ πᾶρ
ἐφ' ἑσθίῳ, ἐκ τῆς ἀγίας παρθέ-
νου. ἐπειδὴ δὲ αὐθιγῶν ἐκ ὄξ οὐρανοῦ
καταφοιτήσας ὁ θεὸς λόγος κατένω-
κεν ἑαυτὸν, μορφῶν δούλου λαβὼν,
Concil. Tom. 6.

quod sanctam Virginem Dei
genitricem esse constanter affir-
mamus. At si sanctum corpus
nostri omnium saluatoris Chri-
sti non ex Virgine natum, sed
e caelo allatum asserimus, quo-
modo illam Dei genitricem ef-
se intelligemus? Quem enim
tandem illa peperit, si Emma-
nuelem secundum carnem ve-
re non peperit? Rifu proin-
de explodendi sunt, qui eius-
modi nugas contra me gar-
riunt. Neque enim mentitur
beatus propheta Isaias dum
ait: *Ecce virgo in utero habe-*
bit, & pariet filium, & voca-
bunt nomen eius Emmanuel.
quod est interpretatum, Nobis-
cum Deus. Vera quoque pro-
fus prædicat & sanctus Ga-
briel, dum beatam Virginem
ita affatur: *Ne timeas Ma-*
ria; inuenisti enim gratiam ap-
ud Deum. Ecce concipies in u-
tero, & paries filium, & voca-
bis nomen eius Iesum. Ipse enim
saluum faciet populum suum a
peccatis eorum. Cum autem
Dominū nostrum Iesum Chri-
stum e caelo & e supernis de-
scendisse dicimus, non ita hoc
dicimus quasi sanctam illius car-
nem superne & e caelo allatam
significare velimus; sed potius
beatum Paulum sequimur, di-
serte prædicantem: *Primus ho-*
mo de terra, terrenus; secundus
homo de caelo. Meminimus etiam
ipsius Saluatoris dicentis: *Ne-*
mo ascendit in caelum, nisi qui
descendit de caelo, filius hominis.
Quamuis enim ex sancta Virgi-
ne, vt modo dixi, secundū car-
nem natus sit: attamē quia Deus
Verbum e supernis deorsum de-
scendit, seruilique forma assumpta
Rr ij

* ἡ κούρα,
ὄξ

Isa. 7.

Matth. 1.

Luc. 1.

Matth. 1.

1. Cor. 15.

Ioan. 3.

femetipsum exinaniuit, ac filius hominis appellatus fuit, manens quod erat, hoc est Deus; (immutabilis enim & inalterabilis est secundum propriam naturam) tamquam vnus iam cum propria carne consideratus, e caelo descendisse dicitur. Nominatur autem & homo quoque de caelo, cum perfectus in diuinitate sit, idemque in humanitate perfectus, & in vna persona intelligatur. Vnus est enim Dominus Iesus Christus, quamuis naturarum differentia non ignoretur, e quibus inexplicabilem illam vnionem factam fuisse dicimus. Tua vero sanctitas illorum ora comprimere dignetur, qui concretionem, vel confusionem, vel commixtionem Verbi Dei cum carne factam esse dicunt. Verisimile namque est nonnullos esse, qui ista quoque de me in vulgus iactent, quasi talia fenserim aut dixerim. Atqui tantum abest vt eiusmodi quidpiam sentiam, vt eos etiam insanire existimem, qui vel aliquam conuersionis adumbrationem in diuinam Verbi naturam cadere posse suspicantur. Manet enim illa quod est semper; neque alterata est, sed neque vnquam alterabitur, neque vilius erit mutationis capax. Impatibile praeterea ipsum Dei Verbum confitemur omnes, etiamsi admirabili quadam sapientia mysterium hoc ipse dispensans, eas sibi adscribere cernatur passiones, quae pro-

1. Pet. 4.

priae carni acciderunt. Hinc quoque sapientissimus Petrus: *Christo*, inquit, *pro nobis passo in carne*, non autem illa ineffabili diuinitatis natura. Vt enim ipse omnium Saluator esse credatur, dispen-

καὶ κερημάπικεν ἑὸς ἀνθρώπου, μετὰ τὸ μείναι, ὃ λέω, τοῦτέστι θεός. ἀτρέπεται γὰρ, καὶ ἀναλλοίωτον κατὰ φύσιν ὅστιν. ὡς εἰς ἡδὴ νοούμενον μετὰ τῆς ἰδίας σαρκός, ὅτι οὐρανοῦ λέγεται καταλθεῖν. ἀνόμασαι δὲ καὶ ἀνόματος ὅτι οὐρανοῦ, τέλειος ὢν ἐν θεότητι, καὶ τέλειος ὁ αὐτὸς ἐν ἀνθρώποτητι, καὶ ὡς ἐν ἐνὶ πρῶτῳ νοούμενον. εἰς γὰρ κύριος Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἡ τῆς φύσεως μὴ ἀγνοῦται διαφορὰ, ὅτι ὢν πλὴν ἀπόρρητον ἕνωσιν πεπερασμένην φαμέν. Ἐὐὲν δὲ λέγοντας, ὅτι κρείσσις, ἢ σύγκρισις, ἢ φυρμὸς ἐγγύετον τοῦ θεοῦ λόγου πρὸς τὴν σάρκα, κατὰ ξιωσάτω ἡ σὴ ὁσιότης ἰπιστομίζεν. εἰκὸς γὰρ ἕνας καὶ ταῦτα πρὸς ἑμὸς θρυλλεῖν, ὡς ἡ πεφρονηκότος, ἢ εἰρηκότου. ἐγὼ δὲ ἴσοσόντων ἀφῆσκα τῆς φρονήσας ἡ ποιόσω, ὡσεὶ καὶ μαίνεσται νομίζω Ἐὐὲν οἰκτιέντας ὁλως, ὅτι Ἑγπῆς ἀποσκίασμα πρὸς τὴν τῆς θεοῦ λόγου φύσιν συμβεβῶσιν δυνάσται. μὴ εἰς ὅτι, αἰεὶ, καὶ ἐκὴ ἡλλοίωται, ἀλλ' οὐδ' αὖ ἡλλοιωθεῖν πάποτε, καὶ μεταβολῆς ἔσται δεκτικῆ. ἀπαρτῆ δὲ πρὸς τούτω τῆς θεοῦ λόγον ἕσασαρχῆν ὁμολογησόμενον ἅπαντες, καὶ εἰ πάνσοφος αὐτὸς οἰκονομῆν τὸ μυστήριον, ἐαυτῶ πρῶτον ἐσῆτο τὰ ἰδία σαρκὶ συμβεβηκότα πᾶσι. ταῦτη τοι καὶ ὁ πάνσοφος Πέτρος. Χριστὸς, φησὶ, παθόντος σαρκὶ, καὶ οὐχὶ τῆς φύσεως τῆς ἀθρώπου θεότητος. ἵνα γὰρ αὐτὸς τῶ ὁλων σωτὴρ εἶναι πισθῆται,

ANNO
CHRISTI
431.

κατ' οὐκείωσιν οἰκονομικῶς εἰς ἑαυτὸν,
ὡς ἐφ' ἑω, τὰ τῆς ἰδίας σαρκὸς διὰ φέ-
ρει πάθῃ· ὁποῖόν ἐστι τὸ διὰ τῆς ἁ-
φίτου Φωνῆς παρὰ φωνοῦ μὲν
ὡς ἐξ αὐτοῦ· Ὡς γὰρ τὸν μου δέδωκα
εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σαγόνας μου εἰς
βραχίονα, τὸ δὲ πρὸς ὄψιν μου ἐκ
ἀπέσφραξα διὰ ἀζωῆς ἐμπησιμα-
των. ὅτι δὲ τῆς ἁγίων πατέρων δό-
ξαις ἐπὶ μὲν πάντων, μάστιγα δὲ ἁ-
μακαρίων ἐκ πανθ' ἡμῶν πατρὸς ἡμῶν
Αθανασίου, τὸ κατὰ πρῶτον ὅλως
ἐξω φέρεται ἀπὸ τῶν ἀποστόλων, πεπεί-
στω μὲν ἢ σὺ ὁσίοτις, ἐνδιαζέτω δὲ
τῶν ἄλλων μηδεὶς. παρέστηκα δὲ αὐ-
τῷ καὶ χριστὸς αὐτῶν πολλὰς, ἵνα ἐμα-
ποδ λόγους ἐξ αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς, εἰ
μὴ τὸ μῆκος ἐδέδεικεν τῆς γραμμῆς,
μὴ ἄρα πως γήνηται διὰ τῆς παρο-
κορίας. καὶ κατ' οὐδένα δὲ ἵσχυον
σαλεύειν παρὰ τῶν ἀποστόλων πλὴν
ὁμοδοξίας πιστῆς, ἥτοι τὸ τῆς πίστεως
σύμβολον, ὡς τῶν ἁγίων ἡμῶν πα-
τέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων
καὶ καιροῦ. οὔτε μὲν ὁππότε πομὴ
ἑαυτοῖς, ἢ ἐπὶ τοῖς ἡμέτεροις ἀμείψαι τῶν
ἐγκαιμῶν ὁμοδοξίας, ἢ μὲν γὰρ ὡς ἀ-
βελῶν συλλαβῶν· μεμνημένοι τοῦ
λέγοντος· μὴ μεταίρει ὅρα ἀνάστα,
ἀ ἐδὲντο ὁ πατήρ σου· οὐ γὰρ ἦ-
σαν αὐτοῖς ὁ λαοῦντες, ἀλλ' αὐτὸ τὸ
πνεῦμα τῆς θεοῦ καὶ πατρὸς· ὃ ἐκπο-
ρεύεται μὲν ἐξ αὐτοῦ, ἐστὶ δὲ ἐκ διγλό-
τερον τῆς ἑοῦ κατὰ τῆς οὐσίας λό-
γον. καὶ παρὰ γε τῆς ἡμᾶς ἢ τῶν ἁ-
γίων μυσταγωγῶν πιστωτῶν λόγοι, ἐν
μὲν γὰρ τῆς παρὰ τῶν ἀποστόλων γέ-
γραπται· ἐλθόντες δὲ καὶ πρὸς Μισίαν,
ἐπίεσον εἰς τὴν Βιθυνίαν πορεύσασθαι,
καὶ ἐκείνησαν αὐτοῖς τὸ πνεῦμα Ἰησοῦ.

fatoria quadam appropriatione,
propriae carnis passionis, quasi
proprias in seipsum, ut iam di-
xi, refert. Cuiusmodi est illud,
quod velut ex illius persona per
prophetae vocem praedicitur:
Dorsum meum dedi ad flagella, Isa. 50.
et maxillas meas ad alapas,
faciem autem meam non auerti
a confusione sputorum. Quod
vero sanctorum patrum, maxi-
me autem beati celeberrimi-
que patris nostri Athanasii,
sententias ubique sequamur,
& caueamus, ne vel minima in
re declinemus, id tua quidem
sanctitas certo sibi persuadeat,
neque alius quisquam ambigat.
Multa his adiunxissem illorum
testimonia, fidem huic oratio-
ni meae concilians, nisi metuif-
sem, ne literarum longitudo
fastidium afferret. Nullo au-
tem modo patimur, ut ab ali-
quo fides illa, siue fidei sym-
bolum concutiat, quod a
sanctis quondam patribus Ni-
caenis editum est. Neque enim
aut nobis, aut vlli omnino al-
teri, vel vnam voculam ibi
positam immutare, aut vnam
etiam syllabam praeterire per-
mittimus; memores eius qui
dixit: *Ne transferas terminos* Prover. 22.
antiquos, quos posuerunt patres
tui. Non enim ipsi locuti sunt, Matth. 10.
sed ipse Spiritus Dei ac Patris:
qui procedit quidem ex ipso;
est autem non alienus a Filio,
exigente hoc essentiae ratione:
idque nobis sanctorum, qui
mysteria tradiderunt, verba
confirmant. Etenim in aposto-
lorum Actis ita scriptum est:
Venientes autem circa Mysiam, Act. 16.
tentabant ire in Bithyniam, et
non permisit eos Spiritus Iesu.

Rr iij

Rom. 8.

Scribit & diuinus Paulus: *Qui autem in carne sunt, Deo placere non possunt. Vos autem in carne non estis, sed in spiritu; si tamen Spiritus Dei habitat in vobis. Si quis autem Spiritum Christi non habet, hic non est eius.* Quod autem nonnulli ex eis, qui recta peruertere solent, voces meas detorquent ad id quod eis videtur; istud sanctitas tua non miretur, cum sciat, cuiusuis hæreseos sectatores ex diuina scriptura sui erroris occasiones colligere, ea quæ per Spiritum sanctum recte dicta sunt, peruersa intelligentia corumpendo; atque ita inextinguibilem flammam super capita sua congerendo. Quia vero didicimus, quosdam orthodoxam præclarissimi patris nostri Athanasii epistolam, quam ad beatum Epictetum scripsit, adulteratam deprauatamque edidisse, multosque grauiter hinc lædi; rati hoc vtile & necessarium fratribus fore, ex vetustis exemplaribus, quæ sincera incorruptaque apud nos extant, exempla ad sanctitatem tuam transmifimus. Vale.

Ἰησοῦς μετὰ δὲ καὶ ὁ θεῶσιμος Παῦλος· οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες, θεῶν δὲ ἐσσι οὐ δύνανται. ὑμεῖς ὅτι ἐστὲ ἐν σαρκὶ, ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴητ' πνεῦμα θεοῦ οἰκῆ ἐν ὑμῖν. εἰ δὲ ἴης πνεῦμα Χριστοῦ ἐκ' ἐγῶ, ὅσα ἐκ' ἐστὶν αὐτῶ. ὅταν δὲ ἴης τῆν ἑαυτοῦ διαστρέφειν εἰσόδων τὰς ἐμας παρατρέψει Φωνὰς εἰς τὸ αὐτοῖς δοκοῦν, μὴ θαυμαζέτω τὸ τοῦτο ἡ σὴ ὁσιότης, εἰδὴα, ὅτι καὶ ὁ ἀπὸ πάσης ἀίρεσις ἐκ τῆς θεοπνεύσου γραφῆς τὰς τῆς ἑαυτῶν πλάτης συλλέγουσιν ἀφορμας, τὰ διὰ τοῦ ἀγίου πνεύματος ὁρθῶς εἰρημύρα, τῆς ἑαυτῆν κακονοίας ὡραφθεύροντες, καὶ τῆς ἰδίαις ἑαυτῶν κεφαλῆς τὴν ἀσβεστον ἐπαντλοῦντες φλόγα. ἐπειδὴ δὲ μεμαθήκαμεν, ὅτι καὶ τὴν πρὸς μακάριον ἐπίκτητον Ἰησοῦν τὴν πανθὴ φήμου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, ὁρθοδόξως ἔχουσαν, ὡραφθεύραντες ἴης ἐκδεδώκασι, ὡς ἐντεῖθεν ἀδικεῖσθαι πολλοῖς, διὰ τοῦτο χηρῶν καὶ ἀναγκαῖον Ἰησοῦσι τοῖς ἀδελφοῖς, ἕξ ἀπυγράφων ὡραφῶν τῆν παρ' ἡμῖν, καὶ ἀπλῶς ἔχόντων, ἀπετείλαμεν τὰ ἴσα τῆ σὴ ὁσιότητι. Ἐρῶσω.

ANNO
CHRISTI
431.

EPISTOLA CYRILLI

ad Acacium Melitenæ episcopum, qui de eo conquestus erat per epistolam, quod consensisset orientalibus.

Domino meo dilecto fratri & comministro Acacio, Cyrillus in Domino salutem.

C. XXXV.

RES sane dulcis & commendabilis est fratribus salutatio, & maximo æstimanda apud

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

πρὸς Ἀκάκιον Ἰησοῦσον Μελιτινῆς, μεμψάμενον αὐτὸν δι' Ἰησοῦσιν, ὡς συνδέμενον τοῖς ἀνατολικοῖς.

Τῷ κρείω μου ἀγαπητῷ ἀδελφῷ & συλλειτουργῷ Ἀκακίω Κύειλος ἐν κρείω χεῖρειν.

ΧΡΗΜΑ μὲν ἀδελφοῖς ἡ πρὸς ὁρσις γλυκὴ τε καὶ ἀξία, καὶ τοῦ παντὸς ἀξίον λόγου ὡρα γέ